

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců Mgr. Pavla Riedlbaucha a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobkyně: **Karel Vávra - potraviny s. r. o.**, IČO: 27108830
sídlem Uruguayská 77/21, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátkou JUDr. Michaelou Pechovou Vosátkovou
sídlem Na Okraji 439/44, 162 00 Praha 6

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo vnitra**, IČO: 00007064
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7- Holešovice

o zaplacení 1 139 123 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 10. března 2022, č. j. 12 C 212/2021 - 29

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 1 139 123 Kč s příslušenstvím (výrok I) a uložil žalobkyni zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II).

2. Soud I. stupně uvedl, že tak rozhodl v řízení, v němž se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 1 139 123 Kč jakožto náhrady škody, která žalobkyni vznikla v důsledku Vládou České republiky (dále jen „vláda“) vydaných žalobkyni specifikovaných krizových opatření. Žalobkyně svůj nárok odůvodnila tvrzením, že byl v určitých specifikovaných časech omezen a posléze zcela zakázán maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách, přičemž v důsledku přijetí předmětných krizových opatření poklesl v období od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021 její zisk o částku 1 100 123 Kč. K modelaci výše ušlého zisku vyšla z dat pokladního a evidenčního systému a evidovaných tržeb v období od 26. 2. 2007 do 23. 3. 2021, přičemž srovnala zisk realizovaný v období od 12. 3. 2019 do 17. 5. 2019 se ziskem realizovaným v období od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a dovozovala, že snížení zisku o 13,068 % bylo způsobeno poklesem spotřebitelské poptávky, a srovnala zisk realizovaný v období 28. 10. 2019 do 28. 2. 2020 se ziskem realizovaným v období od 28. 10. 2020 do 28. 2. 2021 a dovozovala, že ve snížení zisku o 32,421 % se již projevila předmětná krizová opatření. V důsledku přijatých krizových opatření tak došlo k poklesu jejího zisku o 19,353 %, když se jedná o rozdíl mezi snížením zisku o 32,421 % a snížením zisku o 13,068 %. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1649/2007 a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20. Žalobkyně se dále domáhala náhrady škody v podobě nákladů na její právní zastoupení ve výši 39 000 Kč, kdy i tato škoda jí měla vzniknout v důsledku jí uvedených krizových opatření. Dodala, že dne 10. 4. 2021 vyzvala žalovanou k náhradě škody. Vláda postoupila její žádost Ministerstvu vnitra, které však její nárok dne 14. 6. 2021 odmítlo. Žalobkyně zdůraznila, že stát podle ust. 36 zákona č. 240/2000 Sb., krizový zákon (dále jen „krizový zákon“), objektivně odpovídá za škodu vzniklou v důsledku přijatých krizových opatření, a to bez ohledu na to, zda jejich přijetí bylo správné či nezbytné. Příslušenství ve formě úroku z prodlení pak požadovala od 11. 4. 2021, když dovozovala, že dne předcházejícího, kdy podala žádost o odškodnění, nastala splatnost pohledávky.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, přičemž nejprve uvedla, že vláda dne 12. 3. 2020 vyhlásila nouzový stav, který byl následně prodlužován z důvodu šíření nového typu koronaviru, v návaznosti na vyhlášení nouzového stavu přijala řadu krizových opatření k ochraně života a zdraví všech osob na území České republiky. Přijatými opatřeními byla omezena podstatná část podnikatelského a společenského života v České republice. Zdůraznila, že stát neodpovídá za škodu způsobenou prvním předpisem a poukázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 10/20. Zdůraznila tzv. princip zvláštní oběti, tedy že účelem ust. § 36 krizového zákona je nahradit škodu výhradně v důsledku těch opatření, která mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétní osobě. Dodala, že při obecném vymezení adresátů by princip zvláštní oběti ztratil smysl a takový koncept náhrady škody by byl racionálně i ekonomicky neudržitelný. Zdůraznila, že nahraditelná je pouze škoda vzniklá při provádění krizového opatření, přičemž současně musí jít o škodu věcnou, kdy tento pojem je třeba vykládat jako škodu na věci. Závěrem uvedla, že nárok žalobkyně nebyl založen individuálním krizovým opatřením, ke škodě nedošlo při činnosti orgánů provádějících krizové opatření a není dána ani příčinná souvislost mezi nimi. Poukázala rovněž na rozhodnutí soudu I. stupně v obdobných věcech.
4. Soud I. stupně vycházejí z nesporných tvrzení účastníků, které vzal v souladu s ust. § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), za svá, po provedeném dokazování, poté, co vysvětlil, z jakého důvodu (pro nedůvodnost nároku již co do základu) neprovedl navržené důkazy stran výše škody, poté, co vyloučil aplikaci zákona č. 82/1998 Sb. odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“, když ani nebylo tvrzeno, že by příčinou škody měl být nesprávný úřední postup orgánu státu či jím vydané nezákonné rozhodnutí, a po citaci ust. § 35 krizového zákona upravujícího peněžní náhradu za omezení vlastnického nebo uživatelského práva, poskytnutí věcného prostředku, vykonání pracovní povinnosti nebo pracovní

výpomoci a citaci ust. § 36 krizového zákona upravujícího náhradu škody způsobené právníkem a fyzickým osobám v příčinné souvislosti s krizovými opatřeními a cvičeními prováděnými podle krizového zákona, dospěl k závěru, že žalobkyni právo na náhradu škody nenáleží.

5. Soud I. stupně uvedl, že odpovědnost státu za škodu vzniklou v souvislosti s přijatými krizovými opatřeními je odpovědností objektivní s možností liberace v případě, že si poškozený škodu způsobil sám. Podmínky odpovědnosti státu podle tohoto ustanovení představuje 1) přijetí krizového opatření za vyhlášeného nouzového stavu, 2) činnost orgánu provádějícího krizové opatření proti individuálně určenému subjektu, 3) vznik nahraditelné škody, 4) příčinná souvislost mezi zmíněnou činností orgánu a vznikem škody, 5) absence liberačního důvodu a 6) řádné uplatnění nároku v prekluzivní lhůtě. Podmínky ad 1 a ad 5 jsou v tomto případě splněny, neboť za vyhlášeného nouzového stavu byla vládou přijata krizová opatření a nebylo ani tvrzeno, že by si škodu způsobil žalobkyně sama. Podmínky ad 2) a ad 3) však již naplněny nejsou.
6. K nesplnění podmínky ad 2) soud I. stupně uvedl, že žalobkyně tvrdila, že jí škoda byla způsobena již přijetím krizových opatření, která nařizovala zákaz prodeje a v této souvislosti i vynaložila náklady na právní služby. Výslovně uvedla, že žádné individuální rozhodnutí ukládající jí poskytnout věcný prostředek v souvislosti s činností krizových orgánů vydáno nebylo a nevznikla jí ani újma na zdraví. Předmětná krizová opatření však měla povahu obecně závazného právního aktu (právního předpisu), byla pramenem obecné právní regulace, dopadala na neurčitý a individuálně neurčený okruh osob, jimž stanovila právní povinnosti, přičemž není rozhodné, že pro určité subjekty v opatřeních existovaly výjimky. Stát přitom nenese právní odpovědnost za normotvorbu, za obsah právních předpisů, za újmu vzniklou osobám tím, že plní právní povinnosti založené právními předpisy. Taková odpovědnost státu není zakotvena žádným právním předpisem a nebyla dosud dovozena ani soudní judikaturou. Soud I. stupně zdůraznil, že stát odpovídá pouze za škodu způsobenou jeho činností při provádění konkrétních krizových opatření, která mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétním právníkům a fyzickým osobám. Žádné krizové opatření nebylo směřováno individuálně vůči žalobkyni. Smyslem ust. § 36 krizového zákona je odškodňovat případy škod vzniklých přímo při činnosti složek státu provádějících krizová opatření, čemuž nasvědčuje i důvodová zpráva ke krizovému zákonu. Takto pojatá odpovědnost vychází z principu „zvláštní oběti“, kdy je třeba rozlišovat mezi individuálním opatřením coby zásahem do individuálních práv a majetkové sféry jednotlivce ve prospěch celku při řešení krizové situace, jež zasluhuje odškodnění, a plošným omezením určitých práv a svobod neurčitého okruhu osob přijatým obecně závazným právním předpisem při řešení krizového stavu. Měl-li by zákonodárce v úmyslu odškodnit plošně veškerou škodu vzniklou již v důsledku přijatých krizových opatření povahy obecně závazného právního předpisu, vedlo by to k destabilizaci veřejných rozpočtů a ohrožení základních funkcí státu, přičemž takto pojatá odpovědnost státu by ho vedla k odrazení od přijetí efektivních krizových opatření.
7. K nesplnění podmínky ad 3) soud I. stupně uvedl, že žalobkyně ani vznik nahraditelné škody netvrdila, když předmětem náhrady není veškerá škoda, ale pouze škoda věcná, čímž je třeba rozumět škodu spočívající ve zničení, ztrátě či poškození at' už movité či nemovité věci, škoda spočívající v omezení vlastnického nebo užívacího práva, v poskytnutí věcného prostředku, ve vykonání pracovní povinnosti nebo pracovní výpomoci, újma na zdraví. Při výkladu pojmu věcná škoda je třeba se přidržit kromě gramatického výkladu textu zákona také výkladu historického, když ve stejném roce, jako v případě krizového zákona, byl poslancek sněmovně předložen také zákon č. 239/2020 Sb., o integrovaném záchranném systému, a zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 168/1999 Sb.“), přičemž v něm byl pojem věcná škoda definován jako škoda vzniklá poškozením, zničením nebo ztrátou věci, jakož i škoda vzniklá odcizením věci, pozbyla-li fyzická osoba schopnost ji opatrovat.

8. Závěrem soud I. stupně uvedl, že krizový zákon je speciální úpravou odpovědnosti státu za škodu ve vztahu k obecné úpravě náhrady škody obsažené v zákoně č. 89/2012, občanském zákoníku (dále jen „občanský zákoník“).
9. O náhradě nákladů účastníků soud I. stupně rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal zcela úspěšné žalované plnou náhradu nákladů řízení tvořenou dvěma paušálními náhradami hotových výdajů nezastoupeného účastníka podle ust. § 1 odst. 3 a ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu (dále jen „vyhláška č. 254/2015 Sb.“). Lhůtu k plnění soud I. stupně stanovil v souladu s ust. § 160 odst. 1 (zjevně část věty před středníkem o. s. ř.
10. Žalobkyně napadla rozsudek soudu I. stupně včasným a přípustným odvoláním.
11. V něm nejprve vyčetla soudu I. stupně, že se nevypořádal s jí navrhovaným důkazem, a to dopisem současného ministra vnitra Víta Rakušana z února roku 2021, který je nesouhlasnou reakcí na dopis předchozího ministra vnitra Jana Hamáčka, který byl adresován všem předsedům parlamentních stran, a kterým je informoval, že jeho úřad paušálně zamítl všechny podané žádosti o odškodnění, kdy ke dni 15. 1. 2021 bylo podáno přes 400 žádostí v celkové hodnotě přes 5 miliard Kč, kdy se tak nejedná o částku, která by destabilizovala veřejný rozpočet, a tedy i základní funkce státu, jak uvádí soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí.
12. Dále zopakovala, že Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2687/21, uvedl, že ust. § 36 odst. 1 krizového zákona nepředstavuje zákonné ustanovení, při jehož výkladu by bylo možno si vystačit jen s jazykovým výkladem a je tak na obecných soudech, nikoliv na Ústavním soudu, aby zohlednily: úmysl zákonodárce, historické okolnosti přijetí krizového zákona, systematické souvislosti přijaté úpravy a vyložily zákon racionálním způsobem s ohledem na jeho znění, soud I. stupně však všechny tyto požadavky nezohlednil.
13. Žalobkyně stvrdila, že netvrdila, že by příčinou vzniku škody byl nesprávný úřední postup orgánů státní moci či nezákonné rozhodnutí a že svůj nárok opírá o ust. § 36 krizového zákona, jež zakládá speciální odpovědnost státu za škodu, a neuplatní se tak ani zákon č. 82/1998 Sb. a ani občanský zákoník.
14. Žalobkyně vyčetla soudu I. stupně, že se odklonil od výkladu ust. § 36 krizového zákona, který učinil Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1649/2007, a jenž stanovil tři předpoklady speciální odpovědnosti státu za škodu, a to 1) provedení krizového opatření, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi krizovým opatřením a vznikem škody, soud I. stupně však podmínky odpovědnosti rozšířil.
15. Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že právě krizový zákon zakládá specifickou odpovědnost státu za škodu způsobenou krizovými opatřeními jakožto normotvorbou a že provedení krizového opatření lze chápat i jako jeho přijetí, vydání a řízení se jeho obsahem. Z důvodové zprávy ke krizovému zákonu nelze vyčíst, že by měl zákonodárce v úmyslu, aby stát odpovídal za škodu způsobenou toliko krizovými opatřeními individuální povahy a nikoliv opatřeními, které mají povahu normativních aktů. V této souvislosti žalobkyně opětovně odkázala na dopis současného ministra vnitra Víta Rakušana, a dále na následující normotvorbu, a to zákon č. 94/2021 Sb., tzv. pandemický zákon (o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů – poznámka odvolacího soudu), jenž opět nerozlišuje, zda se jedná o opatření individuální povahy nebo povahy obecného právního předpisu, zákonodárce v něm jen

nově upravil, že stát hradí pouze skutečnou škodu, nikoliv ušlý zisk. Žalobkyně vyslovila názor, že jednotlivá jí specifikovaná usnesení vlády jsou organizačními opatřeními, jejichž cílem bylo řešit krizovou situaci. Taková usnesení zasahovala do práv a povinností osob fyzických i právnických, a z toho důvodu na ně dopadá odpovědnost za škodu dle ust. § 36 krizového zákona. Všechna tato usnesení byla přijata podle ust. § 5 a ust. § 6 krizového zákona, protože vznikla státu odpovědnost za škodu způsobenou těmito opatřeními. Krizový zákon nerozlišuje krizová opatření „individuální povahy“ a krizová opatření s „povahou obecného právního předpisu“. Krizový zákon definuje krizové opatření pouze jednou, a to v jeho ust. § 2 písm. c). Pokud tak v důsledku přijetí krizového opatření jakékoliv povahy vznikne škoda, je stát povinen ji nahradit. Žalovaná po citaci ust. § 2 odst. 2 občanského zákoníku zdůraznila, že z vlastního smyslu slov neplyne jiný závěr, než že osobě dotčené krizovým opatřením náleží náhrada škody. Z důvodové zprávy krizového zákona nevyplývá, že by měl zákonodárce jasný úmysl, aby stát odpovídal pouze za škodu způsobenou krizovým opatřením individuální povahy. Žalobkyně si položila otázku, že pokud by stát nebyl odpovědný za všechna krizová opatření, proč vláda krizový zákon nejprve obcházela a opatření byla vydávána Ministerstvem zdravotnictví na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“).

16. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem soudu I. stupně, že jí v řízení nebyl ani tvrzen vznik škody nahraditelné podle ust. § 36 odst. 1 krizového zákona, neboť předmětem náhrady není veškerá škoda, ale pouze škoda věcná, čímž je třeba rozumět škodu spočívající ve zničení, ztrátě či poškození movité nebo nemovité věci, a dále soudem I. stupně uvedené další škody. Je tomu tak proto, že věcná škoda zahrnuje skutečnou škodu, ušlý zisk, a nově i nemajetkovou újmu. Žalobkyní vznesený nárok tak představuje věcnou škodu. Ust. § 36 krizového zákona ve svém odstavci druhém hovoří o věcné škodě, v odstavci třetím o škodě na zdraví. Nelze tak souhlasit s tím, že z gramatického výkladu textu zákona vyplývá, že věcná škoda je definována pouze na škody soudem I. stupně uvedené. Odstavec první ust. § 36 krizového zákona hovoří o „škodě“, nelze tak vycházet z definic ostatních zákonů, které soud I. stupně uvedl. Naopak, pokud by zákonodárce chtěl učinit výklad pojmu „škoda“, učinil by tak v krizovém zákoně, stejně jako tak učinil v soudem I. stupně odkazovaném zákoně č. 168/1999 Sb.
17. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek soudu I. stupně a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
18. Žalovaná k odvolání žalobkyně zopakovala svou argumentaci stran principu tzv. zvláštní oběti, na který navazuje předmětné ust. § 36 krizového zákona, přičemž vyslovila přesvědčení o tom, že rozlišování povahy krizových opatření je z hlediska odpovědnosti státu za škodu dle ust. § 36 krizového zákona klíčové. Pokud by účelem ust. § 36 krizového zákona bylo založení odpovědnosti státu za ztráty vzniklé v důsledku těch krizových opatření, která mají povahu obecného právního předpisu, pak by princip tzv. zvláštní oběti postrádal smysl, neboť by v podstatě společnost hradila ztráty sama sobě, což je iracionální a ekonomicky neudržitelné. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil.
19. Při jednání odvolacího soudu žalobkyně i žalovaná odkázaly na svá písemná podání v odvolacím řízení učiněná, ničeho dalšího již nevedly.
20. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř.), a po nařízení odvolacího jednání (ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.), při němž předestřel perspektivou ust. § 13 občanského zákoníku svá níže specifikovaná tři rozhodnutí týkající se obdobné problematiky (výkladu ust. § 36 odst. 1 krizového zákona), přičemž účastnice svou argumentaci již nedoplňily, dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

21. Odvolací soud uvádí, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná skutková zjištění, přičemž správně vycházel i z nesporných tvrzení účastnic a věc správně právně posoudil, když daný případ posuzoval pohledem ust. § 36 odst. 1 krizového zákona a nikoliv pohledem zákona č. 82/1998 Sb. či občanského zákoníku.
22. Odvolací soud nejprve stran žalobkyní namítané procesní vady spočívající v tom, že soud I. stupně pomínil žalobkyní navrhovaný důkaz dopisem současného ministra vnitra, uvádí, že by tento důkaz nemohl ničeho změnit na správném právním výkladu ust. § 36 odst. 1 krizového zákona ze strany soudu I. stupně, tedy, že na daný skutkový stav nemůže být aplikován, a to za situace, kdy všechna krizová opatření vytykaná žalobkyní neměla individuální povahu, směřovala proti okruhu blíže neurčených adresátů.
23. Jak již odvolací soud předesílá při odvolacím jednání, uvedenou problematikou se opakovaně zabýval se závěrem, že ust. § 36 odst. 1 krizového zákona se vztahuje na náhradu škody vzniklou osobě, jež byla adresátem krizového opatření individuální povahy, a to při jeho faktickém provádění, přičemž neshledal důvod se od již vysloveného názoru odchýlit a na níže uvedená rozhodnutí, z nichž cituje, zcela odkazuje.
24. V rozsudku ze dne 17. 2. 2022, č. j. 70 Co 32/2022 - 310, jímž odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 11. 2021, č. j. 43 C 92/2021 - 286, kdy se jednalo o mimořádná opatření vydaná Ministerstvem zdravotnictví na základě zákona o ochraně veřejného zdraví přijatá z důvodu pandemie Covidu 19, odvolací soud mimo jiné uvedl, že „Výkladem § 36 odst. 1 krizového zákona dle ratia legis tak nelze učinit jiný závěr než ten, že smyslem zákona je odškodňovat pouze výjimečné případy škod vzniklých přímo při činnosti složek státu provádějících krizová opatření, při uložení poskytnutí věcných prostředků nebo při cvičeních dle krizového zákona. Takový výklad plně odpovídá zmíněnému historickému kontextu přijetí krizového zákona, kdy povodně (jakkoli rozsáhlé tak stále lokální) nevyžadovaly plošné utlumení všech aktivit, a nebylo přitom v možnostech zákonodárce předvídat, že krizový zákon bude aplikován i na situace, kdy hlavní (a do doby dostupnosti očkovací látky i jedinou) ochranou proti probíhající pandemii bude radikální plošné omezení sociálních kontaktů. Dle § 36 odst. 1 krizového zákona tedy stát odpovídá pouze za škodu způsobenou jeho činností při provádění konkrétních krizových opatření, které mají individuální povahu a jsou zaměřené vůči konkrétním právnickým a fyzickým osobám. Nelze dovést odpovědnost státu za škody způsobené plošným omezením práv a svobod neurčitěmu okruhu osob přijetím plošně a všeobecně závazným krizovým opatřením“.
25. V rozsudku ze dne 23. 2. 2022, č. j. 23 Co 40/2022 - 93, jímž odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 22. 9. 2021, č. j. 8 C 191/2021 - 68, kdy se jednalo o mimořádné opatření vydané vládou z důvodu pandemie Covidu 19, se odvolací soud zcela ztotožnil s výkladem ust. § 36 krizového zákona ze strany soudu I. stupně, tedy, že „citované ustanovení nezakládá odpovědnost státu za škodu vzniklou (samotným) přijetím předmětných krizových opatření, neboť ty samy mají právní povahu obecně závazného právního aktu, jsou pramenem obecné právní regulace, dopadající na neurčitý a individuálně neurčený okruh osob, kterým stanoví právní povinnosti; stát nenese v obecné rovině odpovědnost za normotvorbu a za újmu vzniklou osobám tím, že plní právní povinnosti založené právním předpisem; taková odpovědnost státu nevyplývá z žádného právního předpisu a nebyla dovozena ani judikaturou; v intencích ustanovení § 36 KZ stát odpovídá pouze za škodu při provádění konkrétních krizových opatření, která mají individuální povahu a jsou zaměřena vůči konkrétní právníce nebo fyzické osobě, jak vyplývá ohledně i ze smyslu zákona, kdy záměrem bylo odškodňovat pouze výjimečné případy škod vzniklých přímo při činnosti složek státu provádějících krizová opatření, například poskytnutí věcných prostředků či při cvičeních dle krizového zákona“.

26. V rozsudku ze dne 29. 6. 2022, č. j. 28 Co 154/2022 - 104, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 8. 2022, č. j. 28 Co 154/2022 - 109, jímž odvolací soud potvrdil zamítavý rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 C 400/2020 - 62, kdy se jednalo o mimořádná opatření vydaná vládou z důvodu pandemie Covidu19, odvolací soud mimo jiné uvedl, že „vytýkané usnesení o přijetí krizového opatření má právně povahu obecného normativního právního aktu a nemůže mít povahu individuálního zásahu. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že nedochází k zásahu do individuálního práva a majetkové sféry jednotlivce ve prospěch celku při řešení krizové situace, jež zasluhuje odškodnění. Plošným omezením určitých práv a svobod neurčitěmu okruhu osob přijatým obecně závazným právním předpisem při řešení krizového stavu k zásahu do individuálního práva žalobkyně nedošlo“.
27. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně jak ve výroku o věci samé, tak i v akcesorickém výroku o náhradě nákladů řízení, podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, aniž se již zabýval tím, zda se v případě žalobkyně jednalo o nahraditelnou škodu či nikoliv/(ne)splnění podmínky soudem I. stupně označené ad 3)/.
28. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl ve výroku II podle ust. §§ 224 odst. 1, 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. V řízení před odvolacím soudem byla zcela úspěšná žalovaná a přísluší jí tak na nákladech řízení částka 600 Kč představující dva režijní paušály dle ust. § 1 odst. 3 písm. a), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb. (odvolání, účast na jednání před odvolacím soudem) ve výši 300 Kč za úkon dle ust. § 2 odst. 3 cit. vyhlášky.
29. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 211 a ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když ke stanovení lhůty delší či plnění ve splátkách neshledal odvolací soud důvod.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí, a to v části, v níž došlo k potvrzení rozsudku soudu I. stupně stran nároku na zaplacení částky 1 100 123 Kč s příslušenstvím, **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti tomuto rozhodnutí, a to v části, v níž došlo k potvrzení rozsudku soudu I. stupně stran nároku na zaplacení částky 39 000 Kč s příslušenstvím **není** dovolání přípustné /ust. § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř./ . Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení **není** dovolání přípustné /ust. § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř./ .

Praha 14. září 2022

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu